

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,
Nadejda Toma,

judecînd în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2014, declarate de procuror, de partea vătămată Postica Elena și de avocatul Anatolie Barbacar, în privința inculpatei

Crăciun Alina Filip, născută la 01 iulie 1985 în s. Petrovca, r-nul Sîngerei, locuitoare a mun. Chișinău, bd. Decebal 82/2, ap. 45, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i> <i>02 mai 2013 – 14 aprilie 2014,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>10 iunie – 01 octombrie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>14 ianuarie – 03 martie 2015.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 14 aprilie 2014, Crăciun Alina a fost condamnată în baza art. 190 alin. (4) Cod penal la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de răspundere materială pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar pentru femei, de la reținere.

De la inculpată s-a încasat în beneficiul părții vătămate E. Postica prejudiciul material de 1550 euro și 34.000 lei, prejudiciul moral de 20.000 lei și cheltuielile de judecată de 9138 lei.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Crăciun A. *este învinuită că a comis* escrocherie în următoarele circumstanțe.

În perioada iunie 2011 - decembrie 2011, inculpata Crăciun A., aflându-se la domiciliul Elenei Postica, în mun. Chișinău, bd. Cuza Vodă 18/2 ap. 47, la care locuia la gazdă, acționând cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuzând de încrederea acordată, sub diferite pretexte, a dobândit ilicit de la E. Postica bani în sumă de 34.000 lei și 1550 euro care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM 25.032,50 lei, bani pe care i-a însușit, cauzând acesteia o daună considerabilă, în sumă totală de 59.032,50 lei, ce constituie proporții mari.

Instanța a reținut că declarațiile părții vătămate E. Postica, că suma de 34.000 lei și 1550 euro dată inițial ca împrumut acestea sunt în coroborare cu declarațiile martorului V. Postica, care i-a acordat și ea împrumut 5000 lei inculpatei prin intermediul fiicei, motivând că tatăl ei a căzut în accident în Grecia. V. Postica personal l-a sunat pe ultimul, Filip Buțcu, care a negat accidentul și că nu cunoaște de datoriile fiicei față de E. Postica.

Inculpata, invocând pretextul că tatăl a suferit un accident, a acționat cu scopul de înșelăciune la primirea banilor de la E. Postica, iar conduita acesteia pe perioada lui decembrie 2011 – prezent, unde nu recunoaște datoria, amîna restituirea acesteia, întruchipează scopul de însușire a sumei totale de 1500 euro și 34.000 lei de la E. Postica, acțiuni care în totalitate conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 al. (4) Cod penal.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții mari.

3. Avocatul A. Barbacar a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpata să fie achitată.

Apelantul a invocat că pe 22 noiembrie 2012 inculpata a fost recunoscută și audiată în calitate de martor, fiind preîntîmpinată conform art. 312 CP. Ea a declarat adevărul, că nu are careva datorii față de E. Postica.

Conform art. 90 alin. (3) pct. 8) CPP RM, nu pot fi citați și ascultați ca martori persoana față de care există anumite probe că a săvârșit infracțiunea ce se investighează, prevederi ce au fost încălcate, necătînd la faptul că în plîngerea părții vătămate și în ordonanța din 11 decembrie 2012 privind intentarea cauzei penale, era indicat direct numele inculpatei.

La 09 ianuarie 2013, inculpata a fost recunoscută în calitate de bănuit, adică în aceeași cauză penală în care a fost recunoscută și audiată în calitate de martor.

Pe 12 aprilie 2013, inculpata fost pusă sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP.

La 09 aprilie 2013, a expirat termenul de trei luni a calității de bănuit, iar organul de urmărire penală era obligat să dispună scoaterea ei de sub urmărire penală, concomitent calitatea de bănuit încetînd de drept.

Astfel, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, procesul verbal de audiere a bănuitului și ordonanța de punere sub învinuire, conform art. 251 alin. (1) CPP, sunt ilegale și nule de drept.

În acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP, și în general nu există faptul infracțiunii.

În procesul verbal de audiere a martorului V. Crăciun nu este indicat anul întocmirii acestui act procedural.

Parte vătămată a declarat că i-a împrumutat inculpatei anumite sume de bani, recipise nu au fost întocmite, iar datoria totală constituie 59.032,50 lei, dar conform datelor din rechizitoriu acțiune civilă a fost înaintată în sumă de numai 40.355 lei.

Inculpata a declarat că între ea și E. Postica au existat relații de prietenie, careva datorii față de ea nu are, banii care au fost împrumutați i-au fost restituiți la timp.

Nu poate constitui probă relevantă carnetul ridicat, deoarece acest înscris nu întrunește condițiile de valabilitate a actului juridic, nu este clar cine, cui îi este dator, nu este clară sintagma „te iubesc”. Fiind audiată pe marginea probei date, inculpata a declarat că sunt niște notițe cu caracter personal și nicidecum nu constituie anumite sume de bani împrumutate de la E. Postica.

Înregistrările audio, prezentate în instanța de judecată, nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare deoarece nu au fost administrate în conformitate cu Legea procesual penală.

Instanța de judecată neîntemeiat a respins demersul apărării privind audierea în calitate de martor a lui S. Buțcu, persoana în privința căreia au făcut referință în declarațiile sale atât E. Postica, cât și inculpata.

În sentință instanța face referință la înregistrările telefonice între E. Postica și fratele inculpatei S. Buțcu, neaudiat în instanța de judecată, care nu au fost examinate și audiate în instanța de fond.

Instanța nu a delimitat care sume de bani ar fi fost împrumutate de inculpată nemijlocit de la E. Postica și care de la V. Postica.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2014, apelul a fost admis, *casată parțial sentința* și pronunțată o nouă hotărâre.

Crăciun Alina a fost condamnată în baza art. **190 alin. (2)** Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 3 ani.

De la inculpată s-a încasat în beneficiul părții vătămate E. Postica prejudiciul material de 40.355 lei, fiind respinsă în rest acțiunea civilă, ca neîntemeiată.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatei este constatată prin mijloacele de probă cercetate în instanța de fond.

Prin procesul-verbal de consemnare a plîngerii din 10.07.2012, E. Postica a solicitat atragerea la răspundere a inculpatei, care sub pretextul că are nevoie de bani pentru a-l ajuta pe tatăl său, prin înșelăciune și abuz de încredere, a împrumutat suma de 40.355 lei, care pînă la moment nu i-a restituit-o, fiindu-i cauzată o pagubă material considerabilă.

Conform prin procesului-verbal de audiere a părții vătămate din 27.12.2012, ea a declarat că inculpata i-a cauzat o daună considerabilă, în sumă de 3400 euro, ceea ce constituie 54.000 lei.

Prin urmare, partea vătămată și-a majorat pretențiile de ordin material, însă careva probe pertinente și concludente, în baza cărora să fie reținute veridicitatea declarațiilor părții vătămate nu sunt administrate.

Astfel, la stabilirea cuantumului prejudiciului cauzat părții vătămate, se va lua în considerare plîngerea părții vătămate în care este indicată suma de 40.355 lei, dar nu declarațiile ei prin care și-a majorat pretențiile de ordin material, din cauza nedovedirii acestora prin probe pertinente și concludente.

Deși, instanța de fond a invocat că inculpata a dobândit prin înșelăciune suma de 1500 euro și de 34.000 lei, instanța de apel nu a constatat că suma respectivă este probată prin probe pertinente și concludente, fiind susținută doar prin declarațiile părții vătămate, care nu coroborează cu alte probe administrate la materialele cauzei.

În acest sens, instanța de fond nu a precizat cu certitudine probele care confirmă suma prejudiciului cauzat părții vătămate, or, declarațiile părții vătămate prin care a fost reținută suma de 34.000 lei și 1500 euro au fost coroborate, de către instanța de fond cu declarațiile martorului V. Postica, însă prin declarațiile ultimei nu se confirmă suma dată, ci se atestă că fiica ei, E. Postica, i-a împrumutat inculpatei sume de bani, respectiv, dînsa a fost prezentă atunci cînd inculpata a împrumutat suma de 5000 lei.

Astfel, în acțiunile inculpatei sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de **art. 190** Cod penal.

Ținînd cont de faptul că partea vătămată a reiterat că dauna este una considerabilă, acțiunile inculpatei urmează a fi reîncadrate în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, ca escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu privire la argumentele avocatului că fost încălcat termenul de menținere a inculpatei în calitate de bănuț, se reține că acțiunile organului de urmărire penală urmau a fi contestate în ordinea art. 313 Cod procedură penală.

Acțiunile infracționale săvîrșite de inculpată nu au fost de natură să provoace suferințe fizice și psihice părții vătămate și, astfel, urmează a fi respins capătul de cerere privind încasarea de la inculpată a prejudiciului moral în mărime de 20.000 lei, ca fiind nefondat.

4.1 Prin încheierea din 16 octombrie 2014, Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a dispus: *„a corecta eroarea admisă în decizia din 01 octombrie 2014... astfel că în partea motivatoare și în partea dispozitivă a deciziei, cu referire la reîncadrarea juridică a faptelor inculpatei Crăciun Alina a se citi art. 190 alin. (2) lit. c) Cod Penal al RM”*.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că concluziile instanței de apel contravin probelor administrate în cauza dată.

În instanța de apel, inculpata a recunoscut în partea sumei de 17.000 lei și 800 euro, care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 12.920 lei, și ca rezultat inculpata a recunoscut suma totală de 29.920 lei.

La rîndul său, partea vătămată, E. Postica atît la faza urmăririi penale cît și în instanța de judecată, inclusiv în instanța de apel, a declarat că inculpata a însușit

suma de 34.000 lei și 1550 euro care în acea perioadă constituiau conform cursului oficial al BNM suma de 25.032,50 lei, cauzându-i o daună materială în sumă totală de 59.032,50 lei.

Totodată, concluzia instanței contravine și informației din carnetul pentru notițe anexat la materialele cauzei penale, care aparține inculpatei, unde sunt indicate sume de bani atât în euro cât și în lei.

Instanța de fond, corect a constatat quantumul prejudiciului cauzat părții vătămate, suma respectivă este probată prin probe pertinente și concludente, fiind susținută prin declarațiile părții vătămate, poziție reiterată și în cadrul ședinței de judecată, în instanța de apel.

Declarațiile părții vătămate sunt în coroborare cu înregistrările telefonice petrecute între E. Postica și fratele inculpatei, S. Buțcu, unde se duceau tratative de returnare a datoriei de 50.000 lei sau 3400 euro.

La faza judecării cauzei în instanța de fond, inculpata a declarat că a împrumutat suma de 200 euro și 5500 de lei, în fața instanței de apel a invocat suma de 17.000 lei și 800 euro, făcând referire la carnetul pentru notițe anexat la materialele cauzei penale, dar doar de la o singură pagină.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. Partea vătămată, E. Postica, la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei adoptate și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a indicat că instanța de apel neîntemeiat a reținut că ea a majorat pretențiile de ordin material în privința inculpatei.

Instanța de apel putea să reducă quantumul prejudiciului moral, dar ea în genere a procedat ilegal excluzând repararea acestui prejudiciu.

Instanța de apel a urmărit scopul de a reîncadra acțiunile inculpatei în baza art.190 alin. (2) CP, neluând în considerație împrejurările cauzei și personalitatea inculpatei.

Mai mult ca atât, instanța de apel a comis un șir de încălcări procesual penale esențiale. Astfel, pe 01.10.2014, la pronunțarea dispozitivului deciziei, instanța a indicat că inculpata se recunoaște vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute art. 190 alin. (2) CP, neindicând litera a), b) sau c).

5.2. A declarat recurs ordinar și avocatul A. Barbacar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuیت, procesul verbal de audiere a bănuیتului și ordonanța de punere sub învinuire sunt ilegale și nule de drept.

Deși, în cadrul urmăririi penale au fost admise grave încălcări de procedură (audierea inculpatei în calitate de martor, înaintarea învinuirii după expirarea termenului de bănuیت, înaintarea învinuirii peste 72 ore de la emiterea ordonanței de punere sub învinuire - prezenta ordonanță a putut fi emisă și la data de 12 aprilie 2013 însă a fost indicată data de 09 aprilie 2013, inclusiv alte încălcări de ordin material și procedural), în acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) CP și în general nu există faptul infracțiunii.

Afirmația părții vătămate că inculpata î-i datorează suma de 59.032,50 lei bani este vădit nefondată și lipsită de orice sens.

Relațiile civile existente între E. Postica și inculpată (convențiile de împrumut a banilor) se confirmă însăși prin declarațiile părții vătămate, a martorului V. Postica care a declarat că și ea i-ar fi împrumutat inculpatei suma de 5000 lei, însă nu s-a adresat la ultima cu cerere să-i restituie datoria.

Inculpata a declarat că în perioada când locuiau împreună cu E. Postica la gazdă, se întâmpla să împrumute bani una de la alta, însă ea i-a restituit toți banii.

Înregistrările audio prezentate în instanța de judecată nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece nu au fost administrate în conformitate cu Legea procesual penală.

Instanța de fond neîntemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatei, considerându-le ca versiuni inventate.

În sentință, instanța de fond face referință la înregistrările telefonice între E. Postica și fratele inculpatei, S. Buțcu (ce nu a fost audiat în instanța de judecată), care nu au fost examinate și audiate în instanța de fond.

La fel, instanțele nu au delimitat care sume de bani ar fi fost împrumutate de inculpată nemijlocit de la E. Postica și care de la V. Postica.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea sunt pasibile admiterii din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când dispozitivul hotărârii este expus neclar. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului. În corespundere cu art. 420 alin. (3) Cod de procedură penală, recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel se consideră făcut și împotriva încheierilor acesteia, chiar dacă acestea au fost date după pronunțarea hotărârii recurate.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanța de fond și cea de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, conform art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. În corespundere cu art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) – 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit

inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond:

a) specificînd că inculpata: „*este învinuită că a comis*”, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii;

b) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat separat fiecare probă, inclusiv declarațiile inculpatei, a părții vătămate, a martorilor, probele scrise, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatei în rechizitoriu, nu a indicat probele pe care și-a întemeiat concluziile și motivele pentru care a respins alte probe (*v. 1 f.d. 210, pct. 1 și 2 din decizie*).

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile legale și a adoptat o hotărîre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rînd, potrivit art. 414 alin. (1), (2), (5) și (6), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sînt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, menținînd o sentință ilegală și neîntemeiată:

a) potrivit descripvului deciziei contestate, nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, le-a repetat întocmai, nu a desființat sentința, cu rejudecarea cauzei în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, nefiind clar în care parte a fost casată și menținută fără modificări sentința instanței de fond;

b) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile inculpatei, procesul verbal de consemnare a plîngerii din 10.07.2012 și procesul verbal de audiere a părții vătămate din 27.12.2012, nu a apreciat separat și în coroborare fiecare probă, nu a indicat probele pe care și-a întemeiat concluziile și motivele pentru care a respins alte probe (v. 2 f.d. 15-23, pct. 4 din decizie);

c) a concluzionat neîntemeiat că: *„Cu privire la argumentele avocatului că fost încălcat termenul de menținere a inculpatei în calitate de bănuț, se reține că acțiunile organului de urmărire penală urmau a fi contestate în ordinea art. 313 Cod procedură penală”*.

Or, potrivit art. 297 alin. (4) Cod de procedură penală, toate plîngerile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza (v. 2 f.d. 23, pct. 4 din decizie).

Prin ordonanța din 26.04.2013, procurorul a respins plîngerea avocatului în aspectul vizat. În aceeași dată a semnat rechizitoriul, dosarul fiind remis instanței de judecată (v. 1 f.d. 130, pct. 4 din decizie).

Astfel, plîngerea apărării în sensul nominalizat, înaintată ulterior, urma a fi soluționate de către instanța care judecă cauza;

d) a raportat, în partea descriptivă a deciziei adoptate, argumentarea privind calificarea acțiunilor inculpatei în raport cu art. 190 Cod penal, apoi cu art. 190 alin. (2) Cod penal, ultima fiind condamnată conform dispozitivului deciziei în baza art. 190 alin. (2) Cod penal (v. 2 f.d. 23, pct. 4 din decizie)

Totodată, indicînd în încheierea din 16 octombrie 2014 că: *„în partea motivatoare și în partea dispozitivă a deciziei, cu referire la reîncadrarea juridică a faptelor inculpatei Crăciun Alina a se citi art. 190 alin. (2) lit. c) Cod Penal al RM”*, a formulat o dispoziție cu caracter general, neraportată la textul și constatările concrete din actul respectiv, deci una absolut neîntemeiată.

Mai mult, în partea descriptivă a încheierii instanța s-a referit atît la înlăturarea omisiunilor vădite, cît și la corectarea erorilor materiale, însă aceste două chestiuni nu au o esență de drept similară și se soluționează în proceduri diferite, prevăzute la art. 249 și 250 Cod de procedură penală (v. 2 f.d. 35, pct. 4.1 din decizie).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărîri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei instanței de apel fiind expus neclar, și că recursurile de pe rol sunt întemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs casează total hotărîrea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța

de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursurilor declarate, casării totale a deciziei și încheierii contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de procuror, de partea vătămată Postica Elena și de avocatul Anatolie Barbacar, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2014 și încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2014, privind corectarea erorii materiale, în privința inculpatei Crăciun Alina Filip, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 24 martie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Nadejda Toma